Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29.10.2015, sp. zn. 29 Cdo 2102/2013, ECLI:CZ:NS:2015:29.CDO.2102.2013.1

Číslo: 71/2016

Právní věta: Částka odpovídající dani z přidané hodnoty, obsažená v nejvyšším podání, za něž byl vydražiteli udělen příklep prodávané nemovitosti patřící do obchodního majetku povinného, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zůstává majetkem povinného až do jejího odvedení na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně. Je-li před odvedením této částky prohlášen konkurs na majetek povinného podle zákona č. 328/1991 Sb. (ve znění účinném do 31. 12. 2007), soud (při výkonu rozhodnutí) nebo soudní exekutor (při exekuci) ji vydá (je povinen ji vydat) jako součást majetku náležejícího do konkursní podstaty úpadce správci konkursní podstaty úpadce, aniž by se o tom vydávalo zvláštní rozhodnutí.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 29.10.2015

Spisová značka: 29 Cdo 2102/2013

Číslo rozhodnutí: 71

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Daň z přidané hodnoty, Exekuce, Konkurs

Předpisy: § 14 odst. 1 písm. a/ a e/) ZKV

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud částečně odmítl a částečně zamítl dovolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2013, sp. zn. 35 Co 541/2012; současně tento rozsudek částečně zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Žalobou podanou 13. 10. 2010 se žalobkyně (správkyně konkursní podstaty úpadce K + L S. P., s. r. o.) domáhala vůči žalovanému (JUDr. V. P., soudnímu exekutorovi) toho, aby „vydal“ do konkursní podstaty úpadce částku 3 076 078 Kč, se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 1. 1. 2007 do zaplacení. Žalobu odůvodnila tím, že:

[1] Žalovaný byl pověřen provedením exekuce na majetek pozdějšího úpadce.

[2] Exekuce byla provedena:

a) prodejem označených nemovitostí pozdějšího úpadce příklepem na nejvyšší podání ve výši 16 miliónů Kč,

b) prodejem označených nemovitostí pozdějšího úpadce příklepem na nejvyšší podání ve výši 193 514 Kč.

[3] V obou případech usnesení o příklepu nabyla právní moci (3. 8. 2005 a 15. 12. 2005) a vydražitelé uhradili nejvyšší podání, takže příslušnému finančnímu úřadu vznikla pohledávka z titulu daně z přidané hodnoty ve výši 19 % z uvedených částek, tj. celkem ve výši „3 076 078 Kč“, kterou žalovaný v zákonném termínu neodvedl finančnímu úřadu.

[4] Po prohlášení konkursu na majetek úpadce (16. 10. 2006) rozhodly soudy v exekučním řízení (exekuční soud prvního stupně ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu) o rozvrhu podstaty z prodeje úpadcových nemovitostí konečným způsobem tak, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty nepatří do rozdělované podstaty a po zaplacení nejvyššího podání měla být vydána (v zákonné lhůtě) správci daně.

[5] Jelikož daňová pohledávka nebyla uspokojena před prohlášením konkursu na majetek úpadce a celý výnos dražeb se ke dni prohlášení konkursu nacházel na účtu žalovaného, náleží i žalovaná částka do konkursní podstaty úpadce, kde bude v konkursním režimu řešena i daňová pohledávka státu (daňovým dlužníkem je úpadce).

2. Rozsudkem ze dne 16. 5. 2012, č. j. 14 C 196/2010-90, rozhodl Obvodní soud pro Prahu 7 o žalobě tak, že:

[1] Uložil žalovanému, aby „vydal“ do konkursní podstaty úpadce částku 3 076 078 Kč, se zákonným úrokem z prodlení za dobu od 1. 1. 2007 do 27. 7. 2010 (bod I. výroku).

[2] Zamítl žalobu v části, ve které se žalobkyně domáhala zaplacení zákonných úroků z prodlení za dobu od 28. 7. 2010 do zaplacení (bod II. výroku).

[3] Rozhodl o nákladech řízení (bod III. výroku).

3. Soud prvního stupně – vycházeje z ustanovení § 6, § 13 odst. 6 a § 14 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání (dále též jen „ZKV“), z ustanovení § 75 a § 87 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekučního řádu) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, z ustanovení § 108 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a z ustanovení § 568 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

[1] Není důvodná námitka žalovaného, že o částce odpovídající dani z přidané hodnoty již pravomocně rozhodl odvolací soud v exekuční věci úpadce, jelikož výroková část onoho rozhodnutí se této částky netýká. Závěr obsažený v důvodech tohoto rozhodnutí (že částka představující daň z přidané hodnoty z ceny vydražených nemovitostí nepatří do rozdělované podstaty) je nutno chápat tak, že odvolací soud má na mysli rozdělovanou podstatu v exekučním řízení, nikoli majetkovou (správně konkursní) podstatu ve smyslu zákona o konkursu a vyrovnání.

[2] Žalovaný v době do prohlášení konkursu na majetek úpadce neodvedl částku odpovídající dani z přidané hodnoty správci daně.

[3] Dnem prohlášení konkursu na majetek úpadce se nositelem práv (úpadce), ale i povinností,

které úpadce dosud nesplnil, stala žalobkyně jako správkyně konkursní podstaty úpadce; proto je důvod žalobě vyhovět, včetně úroků z prodlení za dobu od 1. 1. 2007 do 27. 7. 2010, tedy do doby, než žalovaný předmětnou částku složil do deposita podle § 75 exekučního řádu.

[4] Zamítnutí žaloby co do úroků z prodlení za dobu od 28. 7. 2010 do zaplacení je odůvodněno tím, že od uvedeného data je požadovaná jistina deponována (ve smyslu § 75 exekučního řádu) v úschově soudního exekutora, čímž nastaly (ve smyslu ustanovení § 568 obč. zák.) „účinky splnění závazku z hlediska prodlení".

4. K odvolání žalovaného Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 2. 2013, č. j. 35 Co 541/2012-128:

[1] Potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v napadeném vyhovujícím výroku o věci samé (první výrok).

[2] Změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (první výrok).

[3] Rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

[4] Uložil žalovanému zaplatit soudní poplatek z odvolání ve výši 153 840 Kč (třetí výrok).

5. Odvolací soud dospěl po doplnění dokazování a po přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně k závěru, že odvolání žalovaného „v zásadě" není důvodné a k odvolacím námitkám uzavřel, že:

[1] Ze stanoviska občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 11. 6. 2008, sp. zn. Cpjn 6/2007, uveřejněného pod č. 69/2008 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 69/2008"), plyne, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty z prodeje nemovitostí patřících do obchodního majetku povinného nepatří do rozdělované exekuční podstaty a soud nebo soudní exekutor ji odvede na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně, jakmile bylo zaplaceno nejvyšší podání, aniž by o tom vydával zvláštní rozhodnutí.

[2] Skutečnost, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty z prodeje nemovitostí patřících do obchodního majetku povinného nepatří do rozdělované exekuční podstaty, neznamená, že nepatří ani úpadci (do jeho konkursní podstaty). Jde o pohledávku státu vůči úpadci, která se neuspokojuje z rozdělované exekuční podstaty, ale jiným způsobem (přímo soudem nebo soudním exekutorem).

[3] Žalovaný tedy porušil svou povinnost, jestliže neodvedl daň z přidané hodnoty po zaplacení nejvyššího podání. I když daň z přidané hodnoty odvádí soud nebo soudní exekutor, plátcem daně je povinný (úpadce), a to z částky získané prodejem jeho majetku.

[4] Byl-li prohlášen konkurs na majetek povinného a je-li vydání rozvrhového usnesení v exekuci prováděním exekuce (jak plyne z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 20 Cdo 4368/2010 /usnesení je – stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže – dostupné na webových stránkách Nejvyššího soudu/), pak se uplatní ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) a e) ZKV a odtud plyne závěr, že nositelem povinnosti zaplatit daň z přidané hodnoty z prodeje nemovitostí úpadce je správce konkursní podstaty (v daném případě žalobkyně).

[5] Nepřiléhavá je námitka nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně, podložená

poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 29 Odo 399/2003 (jde o rozsudek uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 2, ročník 2007, pod č. 24), týkající se účinků notářské úschovy. Složitelem a osobou, která v této věci přijala peníze do úschovy podle ustanovení § 75 exekučního řádu, je jedna a táž osoba (žalovaný). K tomu nelze přehlédnout, že (soudní) exekutor, který přijal věc do úschovy, ji může vydat složiteli, kdykoli o to požádá, nezávisle na vůli povinného.

[6] Neobstojí ani námitka žalovaného k úrokům z prodlení, když potud žalobkyně uplatňuje úrok z prodlení, na který má nárok podle ustanovení § 517 odst. 2 obč. zák.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podal žalovaný „v plném rozsahu“ dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, případně na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo právní otázky, „která by měla být dovolacím soudem posouzena jinak“. Dovolatel má (posuzováno podle obsahu dovolání) za to, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil tak, že žaloba bude zamítnuta a aby je současně zrušil ve výroku o zaplacení soudního poplatku.

7. Konkrétně dovolatel předestírá dovolacímu soudu k řešení otázku, zda neodvedená částka odpovídající dani z přidané hodnoty za převod obchodního majetku při provádění exekuce, která nepatří do rozdělované exekuční podstaty a o níž (proto) nelze rozhodovat rozvrhovým usnesením, náleží po prohlášení konkursu na majetek povinného do konkursní podstaty povinného, a zda nositelem povinnosti zaplatit daň z přidané hodnoty z prodeje nemovitostí povinného (úpadce) se stává správce konkursní podstaty úpadce, nebo jím zůstává soudní exekutor.

8. S názorem odvolacího soudu [že nositelkou povinnosti zaplatit daň z přidané hodnoty z prodeje nemovitostí povinného (úpadce) se stala žalobkyně jako správkyně konkursní podstaty úpadce] dovolatel nesouhlasí, maje jej za rozporný s (výše zmíněným) usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4368/2010. Z tohoto rozhodnutí dovolatel cituje i pasáž:

> „Na uvedeném obecném závěru, že daň z přidané hodnoty do rozdělované podstaty nepatří, a že tudíž o ní – a to ani jako o daňové pohledávce finančního úřadu, a tím méně jako o „nákladech státu“ (jak nesprávně uvádí obvodní soud), nelze rozhodovat rozvrhovým usnesením (jehož vydání je ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) ZKV ‚prováděním exekuce‘), nemůže nic změnit ani dovolatelkou namítnutá okolnost, že v konkrétním případě soudní exekutor svou povinnost daň z přidané hodnoty zajistit a odvést místně příslušnému správci daně porušil“.

9. K tomu dovolatel uvádí, že v exekučním řízení vedeném na majetek pozdějšího úpadce neporušil povinnost odvést daň z přidané hodnoty, a to s přihlédnutím k ustanovení § 68 exekučního řádu, platnému v době, kdy proběhly dražby (nemovitostí) (7. 7. 2005 a 15. 11. 2005). R 69/2008 bylo vydáno až 11. 6. 2008 a dovolatel se řídil názorem obsaženým v díle KASÍKOVÁ, M. a kol., Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti a předpisy související, Komentář, 1. vydání Praha C. H. Beck, 2005, s. 296, poslední věta (s tím, že před právní mocí rozvrhového usnesení nebyl oprávněn odvést daň z přidané hodnoty).

10. Z odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4368/2010 podle dovolatele vyplývá, že

nepatří-li daň z přidané hodnoty do rozdělované (exekuční) podstaty a nelze-li o ní rozhodovat rozvrhovým usnesením (jehož vydání je prováděním exekuce podle § 14 odst. 1 písm. e/ ZKV), pak její odvod není prováděním exekuce postihujícím majetek patřící do konkursní podstaty ve smyslu § 14 odst. 1 písm. e) ZKV. Nenáleží-li žalovaná částka do „rozvrhové podstaty“, nejde o majetek úpadce, tudíž nemůže ani spadat do konkursní podstaty a povinnost odvést daň z přidané hodnoty nepřechází na správce konkursní podstaty, ale zůstává povinností soudního exekutora (splnitelnou po právní moci rozvrhového usnesení).

11. Dovolatel dále cituje ustanovení § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty (ve znění účinném v době vydání rozhodnutí o příklepu), maje za to, že tam uvedená povinnost nepřechází prohlášením konkursu na majetek úpadce na správce konkursní podstaty, takže předmětná částka nepatří do konkursní podstaty úpadce; majetek povinného byl totiž vydražen před prohlášením konkursu.

12. Z dikce ustanovení § 6 odst. 2 ZKV pak dovolatel dovozuje, že daň z přidané hodnoty není majetkem, který by dlužníku patřil v den prohlášení konkursu, neboť náleží státu a je odváděna do státního rozpočtu, takže ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) ZKV nepřešlo prohlášením konkursu na majetek úpadce na správkyni jeho konkursní podstaty ani právo s touto daní nakládat.

13. Dovolatel dále uvádí, že se nepovažuje za osobu ve sporu pasivně věcně legitimovanou, jelikož žalovaná částka mu nenáleží a nehodlal si ji ponechat. Nevidí rovněž důvod, pro který by mu mělo být uloženo vydání žalované částky s úrokem z prodlení, který ani není příslušenstvím nezaplacené daně, přičemž dovolatel ani není dlužníkem žalobkyně.

14. Žalobkyně ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako nepřípustné. K tomu poukazuje závěry obsažené v R 69/2008 a v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 20 Cdo 4368/2010.

15. K ustanovení § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty žalobkyně uvádí, že ve spojení s ustanovením § 101 téhož zákona vznikla dnem zaplacení ceny dosažené dražbou povinnost odvést daň do 25. dne po skončení daňového období, tedy do 25. 1. 2006, což se nestalo, takže dovolatel měl žalovanou částku ve svém držení ke dni prohlášení konkursu na majetek povinného (úpadce).

16. Plátcem daně z přidané hodnoty podle ustanovení § 95 zákona o dani z přidané hodnoty byl a je povinný (úpadce), nikoli soudní exekutor. Soudní exekutor zpeněžuje pro oprávněného majetek povinného, takže i výnos z provedené exekuce zůstává majetkem povinného až do okamžiku vydání oprávněnému. Daňovou pohledávku z neodvedené daně z přidané hodnoty přihlásil správce daně do konkursu vedeného na majetek úpadce, kde byla též přezkoumána a zjištěna. Po prohlášení konkursu na majetek povinného měl soudní exekutor ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) a e) ZKV povinnost vydat vše, co ke dni prohlášení konkursu vymohl a drží, správkyni konkursní podstaty.

17. V replice (z 6. 11. 2013) k vyjádření žalobkyně dovolatel vesměs zopakoval dovolací argumentaci k § 68 exekučního řádu, uváděje dále, že žalobkyně ve vyjádření neuvádí jediný důvod, pro který by měla být „daň z přidané hodnoty náležející státu zahrnuta do konkursní podstaty úpadce“, když nejde o majetek úpadce. Míní rovněž, že je i v rozporu s dobrými mravy, byl-li za svůj principiální postoj chránící „nárok správce daně“ fakticky potrestán tím, že byl zavázán zaplatit žalobkyni ještě úrok (z prodlení) v celkové výši 1 035 532,10 Kč (přestože smyslem úroku z prodlení je tzv. penalizace, respektive „trest dlužníka“ náležející věřiteli, nesplní-li dlužník včas povinnost uhradit peněžitý závazek), jakož i soudní poplatek, což se fakticky rovná jeho ekonomické likvidaci. Závěrem zdůrazňuje, že žalobkyně se nevyjádřila k námitce nedostatku jeho pasivní věcné legitimace.

III.
Přípustnost dovolání

18. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013) se podává z bodu 2 č. II části první zákona č. 293/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

19. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností dovolání.

20. Dovolání nesměřuje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., takže zbývá určit, zda je přípustné podle § 237 o. s. ř.

I. K výrokům o nákladech řízení a soudním poplatku.

21. Dovolatel směřuje dovolání proti všem výrokům napadeného rozhodnutí, tedy i proti té části prvního výroku, kterou odvolací soud změnil usnesení soudu prvního stupně ve výroku o nákladech řízení a proti druhému výroku o nákladech odvolacího řízení a proti třetímu výroku o soudním poplatku.

22. Nejvyšší soud předesílá, že podle ustanovení § 237 o. s. ř. je dovolání přípustné též proti akcesorickým výrokům rozhodnutí odvolacího soudu, jímž se odvolací řízení končí, včetně výroků o nákladech řízení; k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2013, sp. zn. 29 Cdo 1172/2013, uveřejněné pod č. 80/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek. V posuzované věci k těmto akcesorickým výrokům patří též oba (výše specifikované) výroky o nákladech řízení a výrok o soudním poplatku.

23. Podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. je obligatorní náležitostí dovolání požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako v této věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. (či jeho části).

24. Dovolání ve vztahu ke shora označeným výrokům neobsahuje žádnou způsobilou argumentaci (nezpochybňuje právní posouzení věci odvolacím soudem ve vztahu k těmto výrokům), přičemž na řešení právních otázek, jimiž dovolatel vymezuje přípustnost dovolání ve vztahu k potvrzujícímu výroku o věci samé, nespočívá žádný z těchto (akcesorických) výroků. Potud proto Nejvyšší soud odmítl dovolání podle § 243c odst. 1 o. s. ř. Srov. k tomu především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod č. 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a též např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2014, sp. zn. I. ÚS 3524/13, ze dne 12. 2. 2014, sp. zn. IV. ÚS 3982/13, ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. III. ÚS 695/14, a ze dne 24. 6. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1407/14 (dostupná na webových stránkách Ústavního soudu).

25. K posuzování přípustnosti dovolání u závislých výroků (jimž jsou ve vztahu k potvrzujícímu výroku o věci samé jak označené výroky o nákladech řízení, tak výrok o soudním poplatku) srov. např. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2011, sen. zn. 29 NSČR 12/2011, uveřejněné pod č. 110/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

II. K té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé.

26. Potud je dovolání přípustné (dle § 237 o. s. ř.), když dovoláním otevřené právní otázky v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly (v konkursních souvislostech) beze zbytku vyřešeny.

IV.
Důvodnost dovolání

27. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

28. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

29. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází.

30. Skutkový stav věci, z nějž vyšel odvolací soud, lze shrnout následovně:

> [1] V exekuční věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 (dále jen „exekuční soud“) byl dovolatel pověřen provedením exekuce na majetek pozdějšího úpadce.
>
> [2] Exekuce byla provedena:
>
> > a) prodejem označených nemovitostí pozdějšího úpadce příklepem na nejvyšší podání ve výši 16 milionů Kč,
> >
> > b) prodejem označených nemovitostí pozdějšího úpadce příklepem na nejvyšší podání ve výši 193 514 Kč.
>
> [3] V obou případech usnesení o příklepu (ze 7. 7. 2005 a 15. 11. 2005) nabyla právní moci (3. 8. 2005 a 15. 12. 2005) a vydražitelé uhradili nejvyšší podání, takže příslušnému finančnímu úřadu vznikla pohledávka z titulu daně z přidané hodnoty ve výši 19 % z uvedených částek, tj. celkem ve výši „3 076 078 Kč“ (pro úplnost budiž řečeno, že správně mělo jít o částku 3 076 768 Kč).
>
> [4] Usnesením ze dne 16. 10. 2006 prohlásil Městský soud v Praze konkurs na majetek úpadce (povinného).
>
> [5] Ke dni prohlášení konkursu na majetek úpadce (povinného) nebyla uspokojena (příslušnému finančnímu úřadu dovolatelem /soudním exekutorem/ odvedena) shora (srov. bod 3/) označená daňová pohledávka ve výši 3 076 078 Kč. Jde o částku, která se až do 27. 7. 2010 nacházela v držení dovolatele a od 28. 7. 2010 je deponována (ve smyslu § 75 exekučního řádu) v úschově soudního exekutora (dovolatele).
>
> [6] Usnesením ze dne 1. 6. 2009 rozvrhl exekuční soud rozdělovanou exekuční podstatu povinného (úpadce) ve výši 16 913 503 Kč tak, že z ní uspokojil pohledávku České republiky – Finančního úřadu P. na dani z přidané hodnoty z převodu nemovitostí v dražbě v částce 3 076 768 Kč a pohledávku soudního exekutora (dovolatele) na náhradu nákladů exekuce v částce 2 207 087 Kč; zbytek rozdělované podstaty ve výši 11 629 648 Kč vydal žalobkyni jako správkyni konkursní podstaty úpadce. [Šlo přitom již o druhé usnesení exekučního soudu o „rozvrhu“, když první usnesení ze dne 20. 6. 2007, (jímž exekuční soud rozhodl o vydání „majetkové“ podstaty v částce 16 303 852,50 Kč žalobkyni jako správkyni konkursní podstaty úpadce) zrušil Městský soud v Praze usnesením ze dne 2. 10. 2008, a věc vrátil exekučnímu soudu k dalšímu řízení].
>
> [7] K odvolání oprávněného i povinného Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 6. 2010 (které nabylo právní moci 16. 7. 2010) změnil (mimo jiné) usnesení exekučního soudu tak, že z

rozdělované podstaty ve výši 13 965 276 Kč (snížené předtím o odpočet daně z přidané hodnoty) se uspokojuje pohledávka soudního exekutora (dovolatele) na náhradu nákladů exekuce v částce 2 207 087 Kč a zbytek rozdělované podstaty ve výši 11 758 189 Kč se vydává žalobkyni (jako správkyni konkursní podstaty úpadce). Odvolací soud dospěl ohledně částky 3 076 768 Kč k závěru, že nepatří do rozdělované podstaty a soudní exekutor (dovolatel) ji odvede na osobní daňový účet povinného, aniž o tom vydává zvláštní rozhodnutí.

[8] K dovolání povinného Nejvyšší soud usnesením zrušil usnesení Městského soudu v Praze, v měnícím výroku o věci samé, jakož i usnesení exekučního soudu a věc vrátil exekučnímu soudu k dalšímu řízení. Ohledně částky 3 076 768 Kč poukázal Nejvyšší soud na závěry obsažené v R 69/2008 s tím, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty nepatří do rozdělované podstaty. Soud proto odvede daň z přidané hodnoty na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně ihned poté, jakmile vydražitel zaplatil nejvyšší podání. Tamtéž Nejvyšší soud dodal, že na uvedeném obecném závěru, že daň z přidané hodnoty nepatří do rozdělované podstaty, a že tudíž o ní, a to ani jako o daňové pohledávce finančního úřadu, a tím méně jako o „nákladech státu“ (jak nesprávně uvádí obvodní soud), nelze rozhodovat rozvrhovým usnesením (jehož vydání je ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 písm. e/ ZKV „prováděním exekuce“), nemůže nic změnit ani okolnost, že v konkrétním případě soudní exekutor porušil povinnost zajistit a odvést daň z přidané hodnoty místně příslušnému správci daně.

31. Podle ustanovení § 6 ZKV (ve znění účinném do 31. 12. 2007, pro věc rozhodném) majetek podléhající konkursu tvoří konkursní podstatu (dále jen „podstata“) (odstavec 1). Konkurs se týká majetku, který patřil dlužníkovi v den prohlášení konkursu a kterého nabyl za konkursu; tímto majetkem se rozumí také mzda nebo jiné podobné příjmy. Do podstaty nenáleží majetek, jehož se nemůže týkat výkon rozhodnutí; majetek sloužící podnikatelské činnosti z podstaty vyloučen není (odstavec 2).

Dle ustanovení § 14 odst. 1 ZKV (v rozhodném znění) má prohlášení konkursu mimo jiné i tyto účinky:

a) oprávnění nakládat s majetkem podstaty přechází na správce. Právní úkony úpadce, týkající se tohoto majetku, jsou vůči konkursním věřitelům neúčinné. Osoba, která uzavřela s úpadcem smlouvu, může od ní odstoupit, ledaže v době jejího uzavření věděla o prohlášení konkursu,

(…)

e) nelze provést výkon rozhodnutí (exekuci) postihující majetek patřící do podstaty a k tomuto majetku nelze ani nabýt právo na oddělené uspokojení (§ 28).

Z ustanovení § 14a odst. 1 ZKV (v rozhodném znění) se podává, že prohlášením konkursu přechází na správce oprávnění vykonávat práva a plnit povinnosti, které podle zákona a jiných právních předpisů jinak přísluší úpadci, jestliže souvisí s nakládáním s majetkem patřícím do podstaty. Správce je zejména oprávněn a povinen vykonávat akcionářská práva spojená s akciemi zahrnutými do konkursní podstaty, rozhodovat o obchodním tajemství a jiné povinnosti mlčenlivosti, vykonávat práva a plnit povinnosti zaměstnavatele, rozhodovat o obchodních záležitostech podniku, činit za úpadce právní úkony potřebné k provozování podniku včetně uzavírání smluv o úvěru za účelem financování vývozu poskytnutého podle zvláštního zákona po předchozím souhlasu věřitelského výboru, zajistit vedení účetnictví a plnění povinností podle předpisů o daních. Povinnosti uložené úpadci tímto zákonem tím nejsou dotčeny.

Podle ustanovení § 4 odst. 3 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty se podává, že pro účely tohoto

zákona se dále rozumí (…) c) obchodním majetkem souhrn majetkových hodnot, který slouží nebo je určen osobě povinné k dani k uskutečňování ekonomických činností a o kterém je tato osoba povinna účtovat nebo jej evidovat,

V této podobě platilo citované ustanovení jak v době vydání obou usnesení o příklepu (7. 7. 2005 a 15. 11. 2005), tak v době prohlášení konkursu na majetek úpadce (16. 10. 2006).

Podle ustanovení § 108 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném v době vydání obou usnesení o příklepu (7. 7. 2005 a 15. 11. 2005), přiznat a zaplatit daň správci daně je povinen a) plátce, který uskutečňuje zdanitelná plnění v tuzemsku, b) plátce nebo osoba identifikovaná k dani, která uskutečňuje pouze plnění osvobozené od daně bez nároku na odpočet daně, kterým jsou poskytnuty služby podle § 10 odst. 7 s místem plnění v tuzemsku, c) kupující, který je plátcem nebo osobou identifikovanou k dani, kterému je dodáváno zboží za podmínek stanovených v § 17, d) plátce nebo osoba identifikovaná k dani, kterým je dodáváno zboží podle § 13 odst. 8, e) plátce nebo osoba identifikovaná k dani, kteří uskutečňují pořízení zboží z jiného členského státu, včetně pořízení zboží, které je předmětem spotřební daně, f) plátce nebo osoba identifikovaná k dani, kterým jsou poskytnuty služby podle § 10 odst. 1, 2, 4, 5, 9, 12, 13 s místem plnění v tuzemsku osobou registrovanou k dani v jiném členském státě nebo zahraniční osobou povinnou k dani, g) osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která uskutečňuje zasílání zboží do tuzemska podle § 18 osobám, které nejsou plátcem ani osobou identifikovanou k dani, pokud hodnota dodaného zboží, s výjimkou zboží, které je předmětem spotřební daně, přesáhne částku 1 140 000 Kč za kalendářní rok, h) osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která uskutečňuje zasílání zboží do tuzemska podle § 18, které je předmětem spotřební daně, osobě, která není plátcem ani osobou identifikovanou k dani, i) osoba registrovaná k dani v jiném členském státě, která poskytuje služby uvedené v § 10 odst. 1, 2, 4, 5, 12, 13 nebo dodává zboží podle § 13 odst. 9 s místem plnění v tuzemsku osobě, která není plátcem ani osobou identifikovanou k dani, případně uskutečňuje jinou ekonomickou činnost v tuzemsku, j) osoba, které je při dovozu zboží toto zboží propuštěno do celního režimu, u kterého vznikla daňová povinnost, k) osoba, která pořizuje nový dopravní prostředek z jiného členského státu, l) zahraniční osoba povinná k dani, která poskytuje služby podle § 10 odst. 1, 2, 4, 5, 9, 10, 11 a 12 nebo dodává zboží podle § 13 odst. 9 s místem plnění v tuzemsku osobě, která není plátcem ani osobou identifikovanou k dani, popřípadě uskutečňuje jinou ekonomickou činnost v tuzemsku, m) osoba, která uvede daň na daňovém dokladu, n) zahraniční osoba povinná k dani, která poskytuje elektronické služby podle zvláštního režimu (odstavec 1). Osoby povinné přiznat a zaplatit daň mají procesní postavení daňového subjektu (odstavec 2). Osoba určená k zajištění prodeje obchodního majetku plátce, která přijala úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku, je povinna zajistit daň a odvést ji na osobní daňový účet plátce vedený u místně příslušného správce daně. Tato osoba je povinna oznámit správci daně uskutečnění a výši zdanitelného plnění ve lhůtě pro podání daňového přiznání za zdaňovací období, ve kterém se uskutečnil prodej obchodního majetku plátce (odstavec 3).

Ke dni prohlášení konkursu na majetek úpadce (k 16. 10. 2006) doznalo citované ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty změny (novelou provedenou zákonem č. 545/2005 Sb.) jen potud, že v odstavci 1 byla na konci textu písmene a) doplněna slova „s výjimkou dodání zlata podle § 92a.“ a do odstavce 1 bylo doplněno písmeno o) ve znění: „o) plátce, osoba registrovaná k dani v jiném členském státě nebo zahraniční osoba povinná k dani, kterým je dodáno zlato podle § 92a.“.

32. Judikatura obecných soudů je ustálena v následujících závěrech:

> [1] Prodej movitých věcí a nemovitostí ve výkonu rozhodnutí (exekuci) podléhá dani z přidané hodnoty, jde-li ve smyslu ustanovení § 4 odst. 3 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty o součást obchodního majetku povinného, který je plátcem daně z přidané hodnoty. Je-li povinným právnická osoba, mají movité věci a nemovitosti vždy povahu obchodního majetku (R

69/2008, č. I s. 420 /626/).

[2] Plátcem daně z přidané hodnoty je osoba povinná přiznat a zaplatit tuto daň; tyto osoby jsou vyjmenovány v § 108 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty. Daň z přidané hodnoty z prodeje obchodního majetku povinného zajišťuje a na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně odvádí soud, který provedl nařízený výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí nebo nemovitostí (R 69/2008, č. II s. 421-422 /627-628/).

[3] Patří-li prodávaná movitá věc nebo nemovitost do obchodního majetku povinného (§ 4 odst. 3 písm. c/ zákona o dani z přidané hodnoty), který je plátcem daně z přidané hodnoty, soud určí nejnižší podání pro dražbu z odhadní nebo úředně stanovené ceny movité věci nebo z výsledné ceny nemovitosti, k níž připočte částku odpovídající dani z přidané hodnoty (R 69/2008, č. III s. 422 /628/).

[4] V nejvyšším podání, za něž soud udělil vydražiteli příklep prodávané movité věci nebo nemovitosti patřící do obchodního majetku povinného, který je plátcem daně z přidané hodnoty, je obsažena daň z přidané hodnoty. Částka odpovídající dani z přidané hodnoty nepatří do rozdělované podstaty; soud ji odvede na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně, jakmile bylo nejvyšší podání zaplaceno, aniž by o tom vydával zvláštní rozhodnutí (R 69/2008, č. III s. 422 /628/).

[5] Byl-li prohlášen konkurs na majetek povinného poté, co v řízení o výkon rozhodnutí byla jeho nemovitost pravomocným usnesením o příklepu prodána, soud po zaplacení nejvyššího podání vydražitelem usnesením rozhodne o uspokojení pohledávky nákladů řízení vzniklých státu v souvislosti s prováděním dražby, nové dražby nebo další dražby a o vydání zbytku rozdělované podstaty správci konkursní podstaty; toto usnesení má účinky rozvrhového usnesení (usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2004, sp. zn. 20 Co 471/2004, uveřejněné pod č. 86/2005 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „R 86/2005“/).

[6] Zákon o konkursu a vyrovnání má ve vztahu k zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, povahu zákona speciálního při plnění těch funkcí zákona o správě daní a poplatků, které se týkají vymáhání daňových pohledávek. Daňové pohledávky, vzniklé před prohlášením konkursu, musí být přihlášeny do konkursu a v průběhu konkursu je zásadně nelze uspokojit jinak, než prostřednictvím rozvrhového usnesení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2002, sp. zn. 29 Cdo 95/2000, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 2002, pod číslem 70, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2006, sp. zn. 29 Odo 730/2004, uveřejněný pod č. 52/2007 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek /dále jen „R 52/2007“/).

33. K závěrům plynoucím z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 95/2000 a z R 52/2007 budiž dodáno, že v nich formulovanému pojetí vztahu zákona o konkursu a vyrovnání a zákona o správě daní a poplatků přitakal i Ústavní soud, který v nálezu ze dne 7. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 544/2002, uveřejněnému pod č. 76/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, uzavřel, že „obecně řečeno, daňové řízení tedy probíhá (nepřerušuje se), ale okamžikem prohlášení konkursu pro ně platí omezení stanovená zákonem o konkursu a vyrovnání“.

34. K závěrům plynoucím z R 69/2008 Nejvyšší soud podotýká, že předmětem tam podaného výkladu byla ustanovení zákona o dani z přidané hodnoty ve znění rozhodném i pro tuto věc.

35. Na takto ustaveném judikatorním základě lze pro poměry dané věci uvést k dovolací argumentaci následující:

[1] Dovolatelova námitka, že daň z přidané hodnoty není majetkem, který by dlužníku patřil v

den prohlášení konkursu, neboť náleží státu a je odváděna do státního rozpočtu, takže ve smyslu § 14 odst. 1 písm. a) ZKV nepřešlo prohlášením konkursu na majetek úpadce na správkyni jeho konkursní podstaty ani právo s touto daní nakládat, je pro výsledek dovolacího řízení právně bezcenná již proto, že dovolatel jejím prostřednictvím klade (z pohledu zákonné úpravy daní zjevně nesprávně) rovnítko mezi pojmy „daň“ a „majetek“.

[2] Pozdější úpadce byl coby právnická osoba, na jejíž majetek byla vedena exekuce (povinný), osobou, jejíž nemovitosti měly pro účely zpeněžení v exekuci povahu obchodního majetku (R 69/2008, čl. I s. 420 /626/) a tedy i osobou povinnou přiznat a zaplatit z tohoto zpeněžení daň z přidané hodnoty (plátcem daně z přidané hodnoty ve smyslu ustanovení § 108 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty) (R 69/2008, čl. II s. 421-422 /627-628/). Proto nejnižší podání pro obě dražby sestávalo (mělo sestávat) z výsledné ceny nemovitosti, k níž byla připočtena částka odpovídající dani z přidané hodnoty (R 69/2008, čl. III s. 422 /628/).

[3] Částka odpovídající dani z přidané hodnoty obsažená v nejvyšším podání zůstává i po zaplacení nejvyššího podání až do svého odvedení na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně majetkem povinného (zde majetkem pozdějšího úpadce), na čemž ničeho nemění skutečnost, že nepatří do rozdělované podstaty (není součástí rozvrhu) a že povinnost ji odvést má (coby osoba určená k zajištění prodeje obchodního majetku plátce, která přijala úplatu za uskutečněný prodej obchodního majetku) soud (při výkonu rozhodnutí) nebo soudní exekutor (při exekuci) v souladu s pravidlem formulovaným v § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty (aniž by se o tom vydávalo zvláštní rozhodnutí) (R 69/2008, čl. III s. 422 /628/). Nejde o „majetek státu“ (jak nesprávně tvrdí dovolatel), nýbrž (stále) o majetek právnické osoby – povinného, z nějž má být postupem určeným v ustanovení § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty tam určenou osobou (která ale není plátcem daně z přidané hodnoty, jímž zůstává povinný) uhrazena „daňová pohledávka“ státu (zaplacena daň z přidané hodnoty).

[4] Není-li částka odpovídající dani z přidané hodnoty obsažená v nejvyšším podání předmětem rozvrhu (součástí rozvrhového usnesení) v exekučních souvislostech nedotčených konkursem, není ani důvod činit ji (po prohlášení konkursu na majetek povinného, k němuž došlo sice po zaplacení nejvyššího podání, leč před rozvrhem a před odvedením částky odpovídající dani z přidané hodnoty na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně) ani součástí „quasirozvrhového“ usnesení vydávaného způsobem popsaným v R 86/2005; tomu odpovídají též závěry Nejvyššího soudu vyjádřené (přímo pro poměry úpadcovy exekuční věci) v usnesení sp. zn. 20 Cdo 4368/2010.

[5] Zbývá proto určit, jaký režim nakládání se pro částku odpovídající dani z přidané hodnoty, s níž mělo být v exekuční věci pozdějšího úpadce naloženo postupem podle § 108 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, uplatní od prohlášení konkursu na majetek úpadce (od 16. 10. 2006). „Daňová pohledávka“ státu z titulu neodvedené (dosud neuhrazené) daně z přidané hodnoty z exekučního zpeněžení nemovitostí úpadce (povinného) je pohledávkou, která vznikla před prohlášením konkursu na majetek úpadce (před 16. 10 2006), takže jde o pohledávku (druhé třídy), která musí být přihlášena do konkursu vedeného na majetek úpadce – povinného (správce daně ji též správně přihlásil) a v průběhu konkursu ji zásadně nelze uspokojit jinak než prostřednictvím rozvrhového usnesení (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 95/2000, R 52/2007). Neodvedená částka odpovídající dani z přidané hodnoty z exekučního zpeněžení úpadcových nemovitostí je stále majetkem úpadce (povinného) a v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 ZKV náleží do jeho konkursní podstaty. Z řečeného plyne, že od prohlášení konkursu na majetek úpadce (od 16. 10. 2006) již dovolatel (soudní exekutor v úpadcově exekuční věci) nebyl oprávněn odvést (uhradit) správci daně částku odpovídající dani z přidané hodnoty, neboť by v intencích ustanovení § 14 odst. 1 písm. e) ZKV šlo o nepřípustné provádění exekuce

postihující majetek úpadce (povinného) a o nepřípustné uspokojování úpadcova (konkursního) věřitele mimo poměr a pořadí určené zákonem o konkursu a vyrovnání.

[6] Prohlášením konkursu na majetek úpadce (povinného) přešlo právo nakládat s majetkem konkursní podstaty, tedy i se spornou částkou, na správce konkursní podstaty úpadce (§ 14 odst. 1 písm. a/ ZKV), čímž byl práva jakkoli se spornou částkou nakládat zbaven dovolatel (soudní exekutor v úpadcově exekuční věci). Jakékoliv pochybnosti na téma, zda účinky předjímané ustanovením § 14 odst. 1 písm. a) ZKV se prosazují (mají prosadit) též v poměrech daňových (co do plnění daňových povinností úpadce), rozptyluje jednoznačná dikce § 14a odst. 1 ZKV, jež v příkladmém výčtu práv a povinností, která přecházejí na správce konkursní podstaty úpadce prohlášením konkursu na majetek úpadce, zmiňuje též plnění povinností podle předpisů o daních.

[7] Lze tudíž uzavřít, že částka odpovídající dani z přidané hodnoty, obsažená v nejvyšším podání, za něž byl vydražiteli udělen příklep prodávané nemovitosti patřící do obchodního majetku povinného, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zůstává majetkem povinného až do jejího odvedení na osobní daňový účet povinného vedený u místně příslušného správce daně. Je-li před odvedením této částky prohlášen konkurs na majetek povinného, soud (při výkonu rozhodnutí) nebo soudní exekutor (při exekuci) ji vydá (je povinen ji vydat) jako součást majetku náležejícího do konkursní podstaty úpadce správci konkursní podstaty úpadce, aniž by se o tom vydávalo zvláštní rozhodnutí. Soudní exekutor, který tak neučiní dobrovolně (zde dovolatel), je ve sporu o vydání této částky do konkursní podstaty úpadce osobou pasivně věcně legitimovanou, jelikož u sebe zadržuje majetek náležející do konkursní podstaty úpadce.

36. Dovolání tudíž v tomto ohledu důvodné není a právní posouzení věci odvolacím soudem je potud správné.

37. Nejvyšší soud však shledává dovolání zčásti důvodným v rozsahu, v němž se týká přiznaného úroku z prodlení z dlužné částky.

38. Odvolacímu soudu lze obecně vzato přisvědčit v tom, že nesplnil-li dovolatel (coby soudní exekutor v úpadcově exekuční věci) povinnost vydat spornou částku do konkursní podstaty úpadce, ač k tomu byl žalobkyní (správkyní konkursní podstaty úpadce) vyzván, ocitl se v prodlení, čímž žalobkyni vzniklo právo požadovat (ve shodě s ustanovením § 517 odst. 2 obč. zák.) zákonný úrok z prodlení.

39. Oběma soudům je ovšem nutno vytknout, že jejich rozhodnutí postrádají jakýkoliv skutkový podklad (např. údaj o tom, kdy a jak byl dovolatel žalobkyní vyzván k vydání žalované částky), na jehož základě by bylo možno v rovině právní uzavřít, že dovolatel je v prodlení s úhradou (vydáním) sporné částky do konkursní podstaty úpadce právě od 1. 1. 2007 (v intencích závěrů formulovaných v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2543/2011, uveřejněném pod č. 100/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, jsou tyto závěry soudů nižších stupňů bez tomu odpovídajících závěrů skutkových nepřezkoumatelné).

40. Řečené platí tím více, že prodlení pokrývá i dobu, po kterou zde byla (byť nepravomocná) usnesení exekučního soudu, z nichž se podávalo (nejprve z usnesení z 20. 6. 2007 a posléze z usnesení z 1. 6. 2009), že částka odpovídající dani z přidané hodnoty má být vydána do konkursní podstaty úpadce prostřednictvím „quasirozvrhového“ usnesení exekučního soudu (v režimu R 86/2005), a kdy postup, jímž by soudní exekutor (dovolatel) tuto částku bez dalšího vydal správkyni konkursní podstaty úpadce (žalobkyni), mohl být vnímán jako rozporný s postupem (nebo rozhodnutím) exekučního soudu.

41. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1, věta první, o. s. ř.), rozhodl o dovolání k té části prvního výroku napadeného rozhodnutí, kterou odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé, tak, že:

[1] Zamítl dovolání v rozsahu, v němž se týkalo jistiny [§ 243d písm. a) o. s. ř.].

[2] Zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž se týkalo příslušenství pohledávky (úroku z prodlení) a v navazujících (závislých) výrocích o nákladech řízení, a věc potud vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení § [243e odst. 1 a 2 o. s. ř., § 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.]. Výrok o soudním poplatku z odvolání, jenž povahu závislého výroku nemá, ponechal Nejvyšší soud nedotčen.